

OBWIESZCZENIE MINISTRA GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA

z dnia 20 października 1972 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych.

1. Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1972 r. o zmianie ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 27, poz. 194) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 11, poz. 62) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów prawnych ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst nie obejmuje:

1) Art. 24 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 11, poz. 62) w brzmieniu:

„Art. 24. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”,

2) Art. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1972 r. o zmianie ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 27, poz. 194) w brzmieniu:

„Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 września 1972 r.”

Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska:

J. Kusiak

Załącznik do obwieszczenia Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 października 1972 r. (poz. 298).

USTAWA

z dnia 31 stycznia 1959 r.

o cmentarzach i chowaniu zmarłych.

Art. 1. 1. Zakładanie i rozszerzanie cmentarzy komunalnych należy do prezydiów właściwych rad narodowych.

2. O założeniu lub rozszerzeniu cmentarza komunalnego decyduje prezydium miejskiej rady narodowej w miastach wyłączonych z województw i w miastach stanowiących powiaty miejskie, a w innych miejscowościach prezydium po-

wiatowej rady narodowej na wniosek prezydiów rady narodowej, na terenie której ma być założony albo rozszerzony cmentarz.

3. Na założenie lub rozszerzenie cmentarza wyznaczonego przez związek wyznaniowy wymagana jest zgoda właściwego do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organu prezydiów wojewódzkiej rady narodowej (rady na-

rodowej miasta wyłączonego z województwa), wyrażoną po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego miasta wyłączonego z województwa).

4. O zamknięciu cmentarza decyduje właściwy do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) na wniosek właściwego do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organu prezydium rady narodowej miasta (dzielnicy), osiedla lub gromady, na terenie której cmentarz ma ulec zamknięciu, po zasięgnięciu opinii właściwego wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego miasta wyłączonego z województwa).

Art. 2. 1. Utrzymanie cmentarzy komunalnych i zarządzanie nimi należy do właściwych do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organów prezydium rad narodowych miast, osiedli i gromad, na których terenie cmentarz jest położony.

2. Utrzymanie cmentarzy wyznaniowych i zarządzanie nimi należy do związków wyznaniowych.

3. Za korzystanie z cmentarzy i urządzeń cmentarnych pobierane są przez zarządy cmentarzy opłaty, których wysokość ustalają w odniesieniu do cmentarzy komunalnych prezydium właściwych rad narodowych miast, osiedli i gromad, a w odniesieniu do cmentarzy wyznaniowych prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

Art. 3. 1. Cmentarze zakłada się i rozszerza na terenach wyznaczonych w oparciu o plany zagospodarowania przestrzennego, a w braku takich planów — w oparciu o wytyczne do tych planów.

2. Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Urzędem do Spraw Wyznań ustali warunki odstępowania gruntów państwowych na zakładanie nowych i rozszerzanie istniejących cmentarzy.

Art. 4. Cmentarze komunalne zakłada się w zasadzie na terenie każdego miasta, gromady i osiedla, jednakże w uzasadnionych przypadkach można założyć jeden cmentarz przeznaczony dla dwu lub więcej gromad lub osiedli.

Art. 5. 1. Cmentarze powinny znajdować się na ogrodzonym terenie, odpowiednim pod względem sanitarnym.

2. Na każdym cmentarzu powinien być dom przedpogrzebowy lub kostnica, które służą:

- 1) do składania ciał osób zmarłych do czasu ich pochowania,
- 2) do wykonywania oględzin zwłok ludzkich dla celów sądowo-lekarskich, sanitarnych oraz milicyjnych,
- 3) do wykonywania innych czynności związanych z chowaniem zwłok.

3. Przepisy określające, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze, wyda w drodze rozporządzenia Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej; przepisy te w szczególności powinny określać:

- 1) szerokość pasów izolujących teren cmentarny od innych terenów, a w szczególności terenów mieszkaniowych,
- 2) odległość cmentarza od źródeł ujęcia wody,
- 3) wymagania co do poziomu wód gruntowych na terenach przeznaczonych pod cmentarze.

Art. 6. 1. Użycie terenu cmentarnego po zamknięciu cmentarza na inny cel nie może nastąpić przed upływem 40 lat od dnia ostatniego pochowania zwłok na cmentarzu. Po upływie powyższego terminu właściwy do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może wydać decyzję o użyciu terenu cmentarnego na inny cel zgodny z planem zagospodarowania przestrzennego.

2. Użycie terenu cmentarnego na inny cel jest dopuszczalne pod warunkiem zachowania pamiątek wartości historycznej, archeologicznej lub artystycznej. Pamiątki te mogą być przeniesione w odpowiednie miejsce za zezwoleniem wojewódzkiego konserwatora zabytków. Jeżeli cmentarz lub jego część są wpisane do rejestru zabytków, użycie terenu na inny cel wymaga zgody Ministra Kultury i Sztuki.

3. Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska może w przypadkach wyjątkowej potrzeby ze względów użyteczności publicznej zezwolić na użycie terenu cmentarza na inne cele przed upływem 40 lat.

4. Przy zmianie przeznaczenia terenu cmentarnego szczątki zwłok znajdujące się na tym terenie powinny być przeniesione na inny cmentarz na koszt nabywcy terenu lub nowego jego użytkownika.

Art. 7. 1. Grób nie może być użyty do ponownego chowania przed upływem lat 20.

2. Po upływie lat 20 ponowne użycie grobu do chowania nie może nastąpić, jeżeli jakkolwiek osoba zgłosi zastrzeżenie przeciw temu i uiści opłatę, przewidzianą za pochowanie zwłok. Zastrzeżenie to ma skutek na dalszych lat 20 i może być odnowione.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do pochowania zwłok w grobach murowanych, przeznaczonych do pomieszczenia zwłok więcej niż jednej osoby.

4. Dozwolone są umowy, przedłużające termin, przed upływem którego nie wolno użyć grobu do ponownego pochowania.

5. Niezależnie od powyższych przepisów jest wzbronione użycie do ponownego pochowania grobów, mających wartość pamiątek historycznych (ze względu na swą dawność lub osoby, które są w nich pochowane, lub zdarzenia, z którymi mają związek) albo wartość artystyczną.

6. W istniejących grobach murowanych dopuszcza się chowanie zwłok osób zmarłych w ciągu 20 lat po wydaniu decyzji o zamknięciu cmentarza. Przy zmianie przeznaczenia terenu cmentarnego przepis art. 6 ust. 4 ma zastosowanie również do zwłok pochowanych w tym dwudziestoletnim okresie.

Art. 8. 1. Przyjęcie zwłok do pochowania na cmentarzu następuje po przedstawieniu dokumentów określonych w art. 11 ust. 5 i 9.

2. W miejscowościach, w których nie ma cmentarzy komunalnych, do czasu ich założenia powinny być przyjmowane do pochowania na cmentarzach wyznaniowych zwłoki osób zmarłych bezwyznaniowych lub należących do wyznania, które nie ma cmentarza w danej miejscowości.

3. Zwłoki osób, o których mowa w ust. 2, powinny być przez zarząd cmentarza traktowane na równi ze zwłokami osób należących do wyznania, do którego należy cmentarz, a w szczególności pod względem wyznaczenia miejsca pochowania, właściwego ceremoniału pogrzebowego, wznoszenia nagrobków itp.

Art. 9. 1. Zwłoki osób zmarłych nie mogą być chowane przed upływem 24 godzin od chwili zgonu z wyjątkiem określonym w ust. 3.

2. Najpóźniej po upływie 72 godzin od chwili zgonu zwłoki powinny być usunięte z mieszkania celem pochowania lub w razie odroczenia terminu pochowania — złożone w domu przedpogrzebowym lub kostnicy do czasu pochowania.

3. Zwłoki osób zmarłych na choroby zakaźne, których wykaz ustala Minister Zdrowia i Opieki Społecznej, powinny być natychmiast po stwierdzeniu zgonu usunięte z mieszkania i pochowane w ciągu 24 godzin od chwili zgonu na najbliższym cmentarzu.

4. Wyjątki od terminów określonych w ust. 2 mogą być czynione jedynie po utrwaleniu zwłok za zezwoleniem właściwego powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego.

5. Od chwili zgonu aż do pochowania zwłoki powinny być przechowywane w taki sposób, aby nie mogły powodować szkodliwego wpływu na otoczenie. Przepisy o przechowywaniu zwłok wydaje Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

Art. 10. 1. Prawo pochowania zwłok ludzkich ma najbliższa pozostała rodzina osoby zmarłej, a mianowicie: 1) pozostały małżonek(ka), 2) krewni zstępni, 3) krewni wstępni, 4) krewni boczni do 4 stopnia pokrewieństwa, 5) powinowaci w linii prostej do 1 stopnia. Prawo pochowania zwłok osób wojskowych zmarłych w czynnej służbie wojskowej przysługuje właściwym organom wojskowym w myśl przepisów wojskowych. Prawo pochowania zwłok osób zasłużonych wobec Państwa i społeczeństwa przysługuje organom państwowym, instytucjom i organizacjom społecznym. Prawo pochowania zwłok przysługuje również osobom, które do tego dobrowolnie się zobowiązują.

2. Zwłoki nie pochowane przez osoby, organy i instytucje wymienione w ust. 1 mogą być przekazane szkołom wyższym do celów naukowych. Decyzję o wydaniu zwłok szkołom wyższym wydaje właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej.

3. Zwłoki nie pochowane względnie nie przekazane szkołom wyższym (ust. 1 i 2) powinny być pochowane przez właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium rady narodowej miasta, osiedla lub gromady miejsca zgonu.

4. Obowiązek pochowania zwłok, określony w ust. 3, nie wyklucza żądania zwrotu kosztów na podstawie innych ustaw.

5. Minister Sprawiedliwości unormuje sprawę postępowania ze zwłokami osób zmarłych w czasie odbywania kary pozbawienia wolności w więzieniu oraz osób straconych na podstawie wyroków kary śmierci.

Art. 11. 1. Zgon i jego przyczyna powinny być ustalone przez lekarza, leczącego chorego w ostatniej chorobie.

2. W razie niemożności dopełnienia przepisu ust. 1, stwierdzenie zgonu i jego przyczyny powinno nastąpić w drodze oględzin, dokonywanych przez lekarza zakładu społecznego służby zdrowia lub w razie jego braku przez inną osobę, powołaną do tej czynności przez właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, przy czym koszty tych oględzin i wystawionego świadectwa nie mogą obciążać rodziny zmarłego.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzenia:

1) sposób dokonywania oględzin oraz kwalifikacje osób, które z braku lekarzy mogą być powoływane do wykonania oględzin,

2) w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych — zasady wzywania lekarzy, o których mowa w ust. 2, w celu stwierdzenia zgonu i jego przyczyny,

3) w porozumieniu z Ministrami Finansów oraz Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska zasady pokrywania wydatków związanych z wykonywaniem oględzin.

4. Osoby wymienione w ust. 1 i 2 stwierdzają zgon i jego przyczyny w sporządzonych w tym celu kartach zgonu. Karty zgonu powinny być wypełnione w dwóch egzemplarzach dla każdego przypadku zgonu według wzoru, którego treść oraz sposób wypełnienia określa Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska w porozumieniu z Ministrami Zdrowia i Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych.

5. Jeden z egzemplarzy karty zgonu, zawierającej adnotację urzędu stanu cywilnego o zarejestrowaniu zgonu, przedstawia się administracji cmentarza w celu pochowania zwłok, drugi zaś służy do celów statystycznych.

6. Na pochowanie zwłok bądź przekazanie ich szkołom wyższym wymagane jest uprzednie stwierdzenie zgonu i jego przyczyn w karcie zgonu, zawierającej adnotację urzędu stanu cywilnego o zarejestrowaniu zgonu.

7. Lekarze stwierdzający zgon i jego przyczyny obowiązani są udzielać właściwym organom administracji prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej na żądanie dla celów statystycznych wyjaśnień, odnoszących się do faktu zgonu i jego przyczyny. O ile zmarły pozostawał podczas ostatniej choroby pod opieką lekarską, wyjaśnienia powinny również dotyczyć przebiegu tej choroby. Wyjaśnienia te stanowią tajemnicę służbową i mogą być wykorzystywane tylko dla celów statystycznych oraz w postępowaniu sądowym.

8. Zarówno lekarz, jak i inne osoby powołane do dokonywania oględzin zwłok (ust. 1 i 2), jeżeli przy dokonaniu tej czynności powezmą pewność lub uzasadnione podejrzenie, że przyczyną zgonu była choroba zakaźna, podlegająca obowiązkowemu zgłoszeniu, powinni zawiadomić o tym natychmiast właściwego powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego. W przypadku uzasadnionego podejrzenia, że przyczyną zgonu było przestępstwo, lekarz, jak i inne osoby powołane do oględzin zwłok powinni zawiadomić o tym natychmiast właściwego prokuratora lub najbliższy posterunek Milicji Obywatelskiej.

9. W przypadkach, w których zachodzi uzasadnione podejrzenie, że przyczyną zgonu było przestępstwo, na pochowanie zwłok oprócz karty zgonu wymagane jest zezwolenie prokuratora.

Art. 12. 1. Zwłoki mogą być pochowane przez złożenie w grobach ziemnych, w grobach murowanych lub katakumbach i zatopienie w morzu.

2. Przenoszenie lub przewożenie zwłok w otwartych trumnach jest wzbronione.

3. Groby ziemne i groby murowane, przeznaczone na składanie zwłok i szczątków ludzkich, mogą się znajdować tylko na cmentarzach.

4. Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej może w drodze rozporządzenia określić wyjątki od zasad usta-

lonych w niniejszym artykule oraz ustalić szczegółowy sposób stosowania przepisów niniejszej ustawy do tych wyjątków.

Art. 13. 1. Zwłoki osób zmarłych lub zabitych w miejscach publicznych przed ich pochowaniem powinny być na wniosek właściwych organów przewidziane do domu przedpogrzebowego lub do zakładu medycyny sądowej, a w razie ich braku w danej miejscowości do najbliższego szpitala posiadającego kostnicę, celem ustalenia przyczyny zgonu.

2. Prezydium rad narodowych miast, osiedli i gromad normują na swoim terenie sprawę przewożenia zwłok, o których mowa w ust. 1, na podstawie wytycznych wydanych przez Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska w porozumieniu z Prokuratorem Generalnym oraz Ministrami Zdrowia i Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych.

Art. 14. 1. Przewożenie zwłok i szczątków w granicach Państwa na odległość nie więcej niż 60 kilometrów, a na obszarze miast, osiedli i gromad, na których terenie nastąpił zgon, bez względu na odległość — może być dokonywane bez uzyskania zezwolenia.

2. Przewożenie zwłok i szczątków w obrębie Państwa na odległość dalszą, przewożenie koleją, samolotami i statkami na wszelką odległość oraz wywożenie poza granice Państwa może nastąpić po uzyskaniu zezwolenia:

- 1) zakładu służby zdrowia lub zakładu pomocy społecznej, jeżeli zgon nastąpił w takim zakładzie,
- 2) lekarza stwierdzającego zgon — w innych przypadkach.

3. Na sprowadzenie zwłok i szczątków z obcego państwa należy uzyskać zezwolenie właściwego organu administracji prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej właściwej ze względu na miejsce, w którym zwłoki i szczątki mają być pochowane — wydane w porozumieniu z powiatowym (miejskim, dzielnicowym) lub portowym inspektorem sanitarnym.

4. W przypadku śmierci na skutek choroby zakaźnej, wymienionej w wykazie ustalonym przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, zezwolenie na przewóz zwłok (ust. 1, 2 i 3) nie może być udzielone przed upływem 2 lat od dnia zgonu. Wyjątki od tej zasady mogą być czynione przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, który może uprawnienia te przekazać wojewódzkim inspektorom sanitarnym (inspektorom sanitarnym miast wyłączonych z województw).

Art. 15. 1. Ekshumacja zwłok i szczątków może być dokonana:

- 1) na umotywowaną prośbę osób uprawnionych do pochowania zwłok za zezwoleniem powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego,
- 2) na zarządzenie prokuratora lub sądu,
- 3) na podstawie decyzji powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego w razie zajęcia terenu cmentarza na inny cel.

2. W przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 3 zwłoki i szczątki powinny być pochowane na nowo w innym miejscu. W przypadkach wywłaszczenia terenu cmentarza koszt ekshumacji i przeniesienia ponosi nabywca terenu.

3. Zwłoki osób zmarłych na choroby zakaźne, których wykaz ustala Minister Zdrowia i Opieki Społecznej, nie mogą być ekshumowane w przypadkach przewidzianych w ust. 1 pkt 1 przed upływem 2 lat od dnia zgonu.

Art. 16. 1. Ciała osób zmarłych na okrętach będących na pełnym morzu powinny być pochowane przez zatopienie w morzu zgodnie ze zwyczajami morskimi. W przypadkach, kiedy okręt może w przeciągu 24 godzin przybyć do portu objętego programem podróży, należy zwłoki przewieźć na ląd i tam pochować.

2. Wyjątki od przepisów ust. 1 mogą być czynione przez kapitana okrętu z uwzględnieniem wskazań sanitarnych i wojskowych, jeżeli chodzi o okręty wojenne lub inne używane dla celów wojskowych.

Art. 17. 1. W przypadku naruszenia przepisów art. 8 ust. 2 lub ust. 3 Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska w porozumieniu z Urzędem do Spraw Wyznań może na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) zarządzić przejęcie cmentarza wyznaczonego na rzecz Państwa z przeznaczeniem na cmentarz komunalny.

2. Przejęcie cmentarza wymienionego w ust. 1 następuje w sposób nieodpłatny. Zarządzenie o przejęciu stanowi podstawę do ujawnienia w księgach wieczystych przejścia na rzecz Państwa własności gruntu, na którym położony jest cmentarz.

Art. 18. 1. Kto narusza przepisy niniejszej ustawy lub rozporządzeń wydanych na jej podstawie, podlega karze aresztu lub grzywny.

2. Orzekanie następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Art. 19. Przepisy niniejszej ustawy dotyczące ekshumacji i przewożenia zwłok nie odnoszą się do archeologicznych prac wykopaliskowych, dotyczących grobów i cmentarzy położonych poza terenem cmentarza objętych niniejszą ustawą.

Art. 20. Ministrowie Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska oraz Zdrowia i Opieki Społecznej określają w drodze rozporządzenia wymagania, jakim powinny odpowiadać cmentarze, groby i inne miejsca grzebania zwłok, sposób prowadzenia ewidencji grobów, a w szczególności prowadzenia ksiąg cmentarnych, oraz określają pojęcie zwłok i szczątków w rozumieniu niniejszej ustawy, postępowanie ze zwłokami i szczątkami oraz warunki ich ekshumacji i przewozu.

Art. 21. 1. Nadzór nad przestrzeganiem przepisów niniejszej ustawy oraz rozporządzeń wydanych na jej podstawie sprawują właściwe do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska oraz zdrowia i opieki społecznej organy prezydiów rad narodowych miast, osiedli i gromad oraz powiatowi (miejscy, dzielnicowi) lub portowi inspektorzy sanitarni.

2. Ogólny nadzór nad sprawami objętymi niniejszą ustawą sprawują Ministrowie Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska oraz Zdrowia i Opieki Społecznej — każdy w swoim zakresie działania.

Art. 22. W ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o grobach i cmentarzach wojennych (Dz. U. Nr 39, poz. 311) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. Do grobów i cmentarzy wojennych stosuje się odpowiednio przepisy o cmentarzach i chowaniu zmarłych.”

Art. 23. Traci moc ustawa z dnia 17 marca 1932 r. o chowaniu zmarłych i stwierdzaniu przyczyny zgonu (Dz. U. Nr 35, poz. 359 z późniejszymi zmianami).